

Búcsúzó barátok, pályatársak:

Szóhoz alig jutok a megdöbbenéstől... Elhunyt régi barátom és pályatársam Tóth Imre... Azon költőink közül való, akik, bár masszív jelenlétükkel mindig is alakítói voltak kortárs irodalmunknak, de valahogy sohasem kapták meg azt a figyelmet, ami járt volna nekik. (Fabó Kingához hasonlóan, akit ugyancsak most veszítettünk el...) Egy időben, s ugyanazon a földrajzi fertályon kezdtük pályánkat, s így maradt meg emlékezetemben...

(**Aranyi László**, költő)

A világvége-sejtelem költője volt. Vagy inkább a világvége-bizonyosságé. És Zalaegerszeg költője. Egy kiürült múltvárosé és a mai Egerszegé. Utolsó levélváltásunk a vakcináról szólt. Nagyon várta. Nem tudta kivárni. Egy nyugtalan, próféciákat hirdető költőnek most igaza lett. Nyugodj békében, Imre!

(**Turbuly Lilla**, kritikus)

NÉMETH JÁNOS: Nagy korpusz